Mai 1958.

"Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie:
Gătiţi calea Domnului!"
IOAN.I.23.

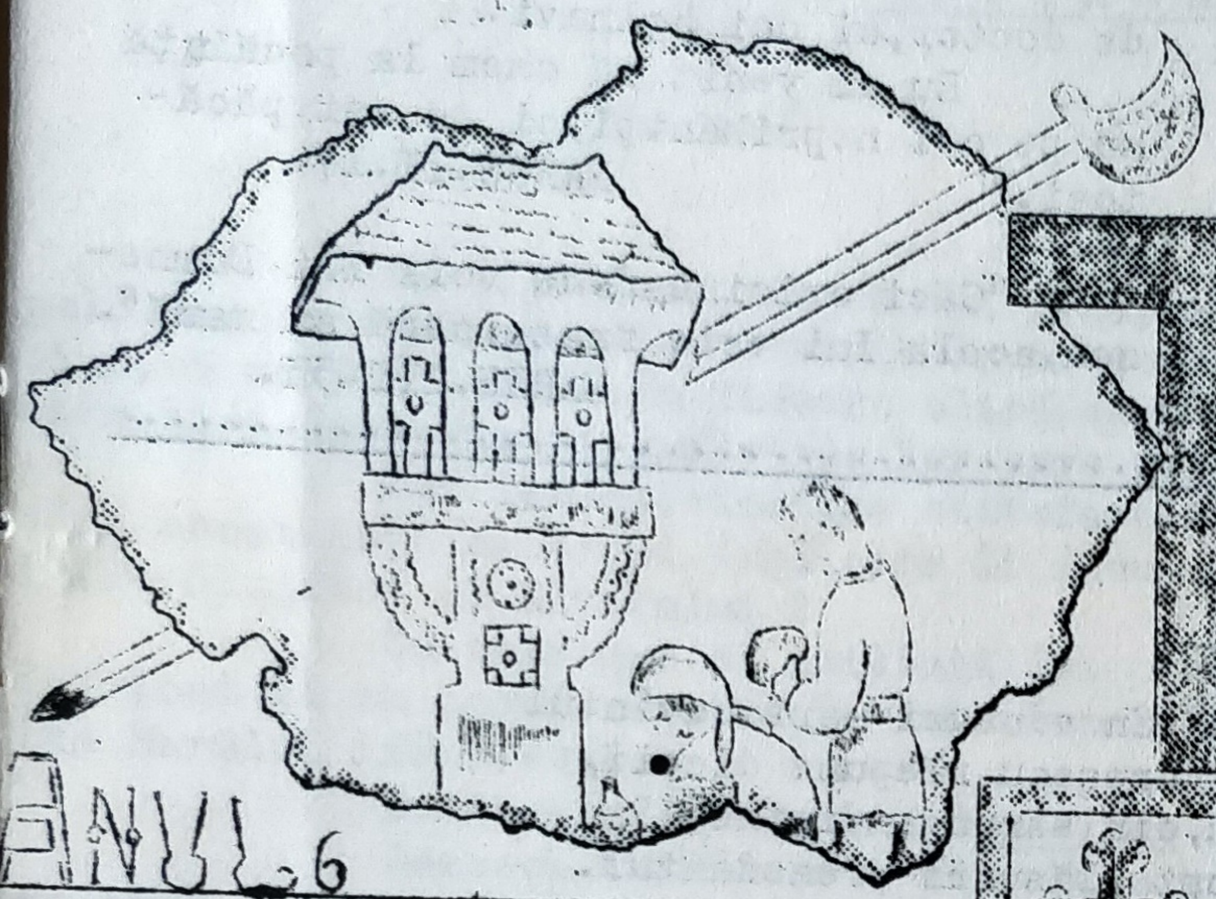

TREBUIA

ANUL 6

Director:Rev.Nicolae T.T A N A S E .
43 Albemarle Ave.TORONTO.6.Ont.CANADA.

Foae de mărturisire ortodoxă şi românească.
A Romanian Religious and Cultural DIGEST.

" Paşte oile Mele ".
Iisus.

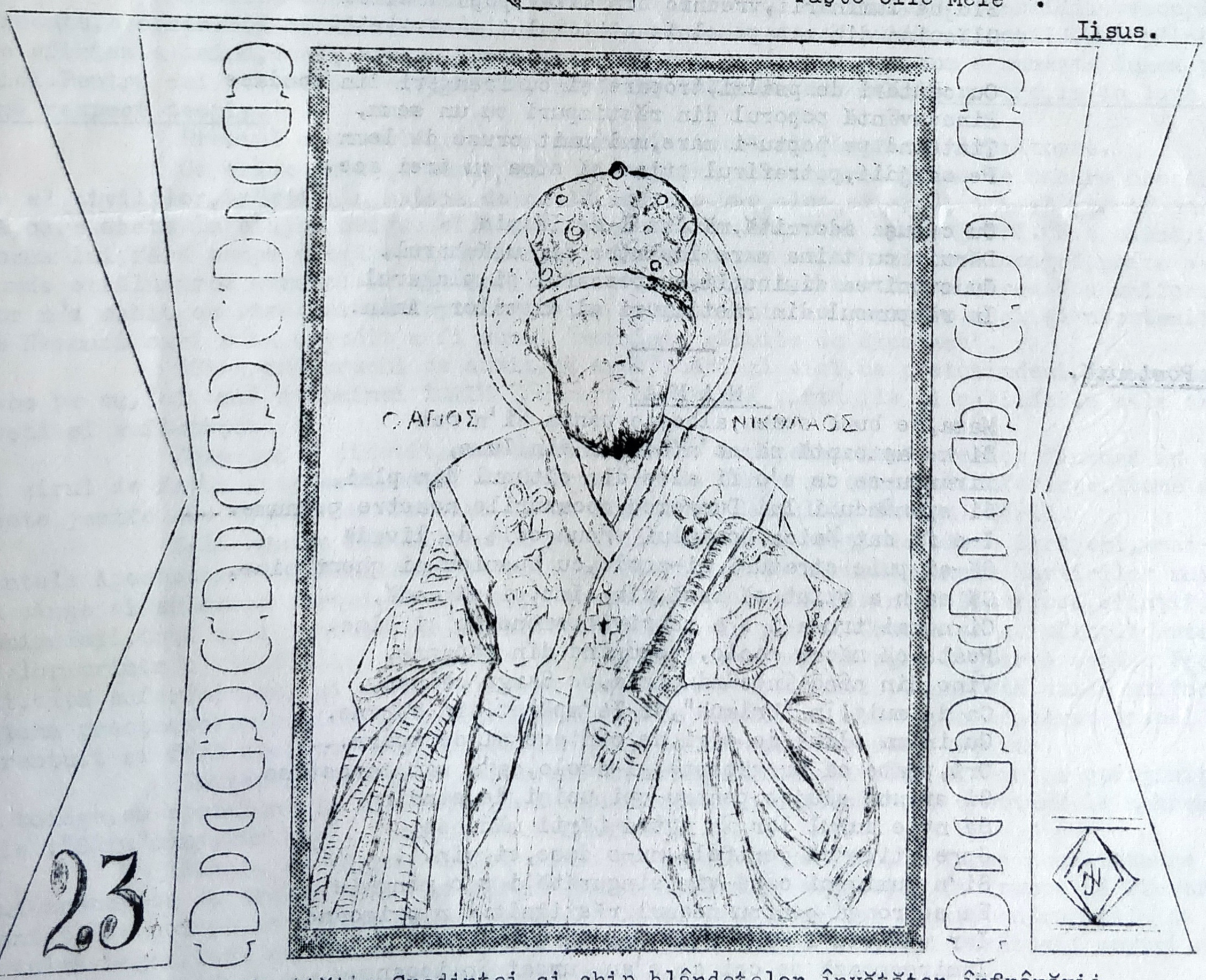

Indreptător Credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor, pentru aceasta ai câştigat u smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate, părinte ierarhe Nicolae". TROPAR.

Foae de mărturisire ortodoxă și românească.
A Romanian Religious and Cultural DIGEST.

"Troița" is a non-profit publication.
Adresa noastră este:
"TROITA"
Rev.N.T. T A N A S E.
43 Albemarle Avenue.
TORONTO.6. Ontario. C A N A D A.

" Nu cei sănătoși au trebuință de doctor,ci cei bolnavi.
Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți,ci pe cei păcătoși." MARCU.II.17.

"Căci oricine face voia lui Dumnezeu,acela Imi este frate,soră și mamă". MARCU.III.35.

Radu Stanca.

U T R E N I E

...iar din clopotniți răsună în vânturi mari cuvântul
Si 'ntre stranele uscate își dregeau răspuns diecii,
Soarele cădea în clopot,sus,din strunga dimineții
In altar bătea ectenii în opt glăsuiri preasfântul.

Popă vechi,părinte mare,slova 'n hramul "Adormirii"
Iși purta din tămâiere,din stiharu-i de mătase
Slujba luminării,vrednic din altar,popa Năstase
Glăsuind din nas pomelnic ctitorului mânăstirii.

Cu cântări de psalmi,tropare și cu frângeri din condace
Binecuvântă poporul din răstimpuri cu un semn,
Tintuind pe peptu-i mare,mulțumit cruce de lemn
Pe odăjdii,patrafirul prins să stea cu trei ace.

Cu cenușa adormită,mătăuzul de iasmin
Dăruit cu taina mare împărțea din ușă harul,
Cu svonirea dimineții,cupescarul și plugarul
In răspunsul din răstimpuri al diecilor- Amin.

Vasile Posteucă.

M A M A

Mama,de bună seama,albește pânza și 'n rai
Si ne-asteaptă să ne 'ntoarcem din lume,
Mirându-se ce s'o fi ales din cătunul din plai,
Si spunându-i lui Dumnezeu necazurile noastre pe nume....
I-o fi dat Maica Domnului vreun colț de livadă
Să-și puie straturi și-acolo,cu busuioc și gheorghine,
Că ea n a știut să iasă din timp,și să sadă,
Ci numai truda i s'a potrivit omenește și bine.
Poate că măcar acolo,scoborând din tăpșane,
Vine din când în când ,tata,pe Sargu călare,
Ca de mult,în "Urlaub",de la 'mpărat,din cătane,
Cu inima plină de șăgi,de cântece și de soare....
Ori,poate că pregătește și-acolo,ca 'n sat,parastase
Si sfinte slujbe pentru cei uciși de străin
Să 'nvie duhul lor în vatra țării mănoase,
Spre știre că jertfele nu-s duse,ci vin....
Si 'n duminici când vin singurătăți s'o mângâie
Ea se roagă pentru neamul răstignit î n prigoane,
Iar sufletu-i bun ca un fum de tămâie
Inmiresmează pe cei ce s'au urcat în icoane.....
Mama n 'a murit.A deschis doar fereastra spre zare,
Si-a pășit ca 'ntr 'o scumpă visare:o treaptă;
Si-acum vede viața cât nesfârșitul de mare
Si plânge și 'n cer,cu dor,și ne-asteaptă.....

S U T A N A P R E O T E A S C A

Redați reverendei,majestatea cerută de sfințenia slujbei celui ce o poartă .

Nu e,pe lume,slujbă mai grea,mai plină de răspundere,unde dragostea de aproape ,munca fără preget,stăruința în ceeace ai început,tăria de caracter și lepădarea de sine,să nu fie cerute,în fiecare clipă,ca o jertfă permanentă,de către semenii tăi și Cel care ți-a încredințat sufletele lor spre păstorire,decât aceea de Preot.

Dar iarăși,cine are satisfacții mai înalte,ce depășesc lumescul din om, când conștiința datoriei împlinite îi încununează lucrul,decât Vasul ales de Dumnezeu să-i fie Slujitor al Altarului ?

Cu cutremur și umilință își pleacă fruntea înaintea Cerescului Tată,dar nefricat și cu capul sus,stă în fața oamenilor,căci Ostaș al lui Hristos,îmbrăcat în mantia Harului Sfânt,este.

Deaceea și este numită misiune și nu profesie sau meserie,PREOTIA.

Deaceea și ceeace i se impune unui Preot,e cu mult mai mult decât ceeace i se cere mireanului.

Si Crucea celui ce pretinde să i se spună"Părinte",e infinit mai grea,decât a celui ce se cuvine a se adresa astfel Duhovnicului său.

Zicala "noblesse oblige" ridicată la rangul de virtute de nobilii veacurilor trecute,e o cerință ce trebue numai decât urmată de Preot,că nu-i mai nobilă,mai plină de sfințenie haină,decât sutana Popei,anteriul sau reverenda,așa cum o numește lumea pe aici.Pentru cei ce vorbesc englezește,îndrăsnesc să amintesc că: to revere,is to love and respect deeply.

Preotul e un soldat,pe un metrez înaintat al Bisericei luptătoare.

Ca orice ostaș,e supus unei disciplini severe,are un cod de onoare deosebit de al civililor,trăește în spirit de castă -căci e vas ales și sfințit -,și poartă uniformă,care arată în slujba cui se află și-l osebește de cei ce-l înconjoară. E o haină,uniforma lui,fără pompa dregătoriilor lumești,dar culoarea ei,cenușie sau neagră,poate ascunde strălucirea aurului.De câteori,în istoria omenirii,această cenușăreasă a uniformelor n'a orbit cu strălucirea faptelor celor ce cu cinste au purtat-o,regi și căpetenii de Neamuri cari s'au dovedit a fi numai "morminte văruite de dinafară".

"Cine are urechi de auzit,să audă",căci și aici,ca pretutindeni,"nu haina face pe om,"ci omul dă hainei lumina pe care o radiază virtuțile și calitățile sale trupești și sufletești.

Drapelul e cinstit,ca atare,nu pentru scumpetea țesăturei ce flutură în vânt, ci șirul de fapte viteșești,râuri de lacrimi și de sânge și amarnice suferințe,toate aceste jertfe ale trecutului fac din el un Simbol al Neamului, Steagul Tării.

Dela cămașa Mântuitorului pe cruce,trasă la sorți de către Străjeri,vestmintele Apostolilor tămăduitoare de boli și făcătoare de minuni,hainele Martirilor muiate în sânge și sudoarea morței,în arene,pe cruce sau pe roată,Părinții Bisericei,Sfinții, Schimnicii,toți acei Ostași ai lui Hristos cari i-au purtat Crucea și au sfințit sutanele lor printr'o viață plină de jertfe,și până la reverenda pe care o poartă astăzi Preoții,câtă suferință,dar și câtă glorie,au pus pecetea nobilimii pe această umilă uniformă, sutana preoțească,stropită de lacrimi,cu miros de tămâie și smirnă,un adevărat drapel , zdrențuit și fără aparentă strălucire,dar plin de măreția faptelor trecute.

In țară,nu cu prea mulți ani în urmă,măicuțe bătrâne și bunici sprijiniți în toiege,cu sprinteneala tinereței,dau onorul cuvenit,oridecâteori o sutană le apărea în cale :"Sărut 'mâna,Părinte"! "Domnul cu voi,taică"!....

Bineți și binecuvântări ce nu se prea aud pe aici,în lumea nouă,tezaure ale unui trecut ce nu trebue uitat și fără rușinea unei rude sărace,ar fi frumos să fie transplantate de noi și pe aceste meleaguri.... Că nu este odor mai scump,pentru acela ce are la inimă Legea,Tara și Neamul său,decât o tradiție pe care Bunii și Strămunii noștri ni-au dăruit-o,odată cu venirea noastră pe lume.....

Pe vremuri,într'un cartier rău famat al Bucureștiului,plin de țigani săraci,mici negustori olteni,ce asudau din zori și până noaptea târziu să-și agonisească gologanii trebuitori pentru țarina visată de acasă,lucrători cu fețe pământii de trudă și

./.

şi lipsuri,cu cârciumi şi beţivi la tot pasul,cu oropsiţi ai soartei mai numeroşi decât ria de copii despuiaţi şi înfometaţi,trăia un Preot,exilat,acolo,de pletura politicianistă a"democraţiei"de pomină din Patria Mamă....

O Bisericuţă veche,dărăpănată,sta să cadă.Nu tu clopote,nici casă parohială. Prin turla fără coperiş,vântul ţinea isonul cucuvaelor,singurele fiinţe prinprejur.Fiindcă afară de Părintele şi de Ion Dascălul,nici un alt sufleţel nu călca pragul Sfântului Locaş.

Ziua domnea pe străzi-cum am spus- turma de copii şi a orătăniilor,noaptea hoţii,femeile uşoare şi beţivii băgau groaza în orice trecător cinstit.Părintele era hărţuit ziua de copii şi de cerşetori,huiduit noaptea,când se întorcea de la Vecernii sau din cercetarea vreunui bolnav.

Au trecut săptămâni şi luni,când sutana-i era scuipată,sau luată drept obiect de batjocură.

Numai că sub pânza acelei reverende,un adevărat Apostol descoperea că cele învăţate la Seminar şi Teologie,se cer aplicate în realitatea hâdă de afarăde cel ce vrea să păstorească turmă cuvântătoare.

Si-a încordat puterile.Si-a făcut semnul crucei şi cu-un "Doamne Ajută"! şi-a luat misiunea de Preot în serios.A muncit mult,a suferit şi mai mult,a crezut că face progrese şi deziluzii amare l-au dat înapoi de unde a pornit,a jertfit permanent,24 de ore din zi la datorie,nu s'a lăudat,nu a ponegrit,nu s'a văitat,nu a rugat pe Cel de Sus sau pe Superiorii lui"să-i treacă paharul amărăciunilor",deşi câteodată avea sufletul întristat până la moarte.Purta o cruce grea fiindcă şi cinstea de a se numi Slujitor al Altarului era mare, şi până la sfârşit a învins,căci mâna lui Dumnezeu se odihnea peste capul său. In câţiva ani de zile,minunea "omul sfinţeşte locul" a dat roade şi'n "Sărăcenii" Capitalei.Ca un modern"Popa Tanda"din novela lui SLAVICI,Părintele a transformat districtul, aducând pace în sufletele turmei sale şi un alt suflu de viaţă care aschimbat totul,moral mai întâiu,mai apoi şi material.

Era Părintele NECULAI,pe care "TROITA",în articolele întitulate"VECERNII",a încercat să-ldea exemplu demn de urmat,celor ce au ochi de văzut şi urechi de auzit.

Sutana lui de Preot era cinstită acum.Tesătura ei îmbrăca un bulgăre de aur... El a redat sutanei majestatea şi sfinţenia cuvenită ei.

Pe orice uliţă,în orice curte,unde apărea,o lume ce-i sorbea cuvintele de pe buze şi într'o admiraţie crescândă pentru faptele lui bune,se descoperea cu sfială şi în dragoste adâncă îi da cinstirea cuvenită:

"Săru'mâna ,Părinte!"

"Dumnezeu cu voi,taică"!.....

Neculai Tudor TANASE.

Virgil Vasiliu.

IATA , DOAMNE.

Iată,Doamne,zece ani
Si'nvii tot printre duşmani
Care-Ti strigă de ocară
Si cu jaful ne'npresoară.
Zece....oare-i cel din urmă
Când ne mână ca pe-o turmă
Si ne pun feciorii'n fiare
Pentru orice ne'nchinare ?
De sunt buni ori de sunt răi
Oamenii's copiii Tăi
De-opotrivă-i scoţi din tină
Când te'mparţi lor în lumină.
Unii,împlinind Scriptura,
Pritocesc în lume ura,
Alţii,fierbântaţi de sete
Iţi sorb chipul din perete.
Că mai viu ca niciodată
Salţi din paiatra ferecată,
Alungând din închisori
Bezna jalei fără zori.
Petse ziduri trece'n ceaţă
Dangăt vestitor de viaţă
Dintr'un clopot vechi de sat
Si Te tiu c'ai înviat.
Osândiţi cu palme coapte'n
Veghe silnică de noapte,
Urnind pietre din mormânt
Să Te uite şi'n cuvânt.
Iar în temniţa cea mare
Tara toată'n împilare
Te aşteaptă prin ogrăzi
De Biserici,s'o slobozi.
Toţi au prinşi cu roabe'n mâini
Morţi svârliţi în gropi de câini
Ruga-i pune viu altoi
In zidirea ţării noi.

EPISCOPIA ROMANA ORTODOXA DIN CANADA şi Ierarhul ei.

Datorită intrigilor unor Români cu răspundere din America şi a aservirii Bisericii din Tară de către Cutropitorii Neamului nostru românesc,Titularul Episcopiei din America P.S.Sa Episcopul MORUSCA a fost împiedicat să iasă din ţară şi să vină să-şi continue păstorirea întreruptă de evenimente şi a semănătorilor de vrajbă deveniţi şefi de partide rivale în luptă pentru ocuparea scaunului episcopal,de elemente socotite drept "oamenii"lor.Grija de bunul mers al Bisericii şi salvarea sufletelor Românilor din America şi Canada la această luptă se rezuma.Si ceeace este trist,e că doi Preoţi erau stricătorii de unitate în Biserica lui HRISTOS,în loc s'o apere cum erau datori.

Nu dăm nume şi trecem peste toată această nenorocită istorie,fiindcă nu avem de loc intenţia să începem o polemică.Duşmanii Bisericii atât aşteaptă.

In ceeace ne priveşte,întotdeauna am fost pentru o Episcopie independentă în Canada,una pentrucă suntem o ţară independentă şi numărul credincioşilor Români e destul de mare,al doilea un Episcop cu grija numai a Parohiilor de aici va avea timpul necesar să se ocupe de ele,ceeace NIMENI din America n'au făcut-o vreodată,şi al treilea e un pas înainte pentru realizarea SINODULUI Ortodox român din Exil,singurul organ canonic în stare să pue capăt vrajbei şi anarhiei dintre noi.

Cum a fost întemeiată EPISCOPIA ROMANA ORTODOXA DIN CANADA se ştie.Noi ne rezumăm să arătăm mai jos cine este titularul acestei Episcopii,pentrucă acesta este şi Arhiereul Consacrator al Directorului "TROITEI". Iată ce scrie I.P.S.Sa Mitropolitul VISARION:

10 Sept.1954.

I.P.S.Mitropolit Anastasie al Bisericii
ortodoxe ruse din afara frontierelor,New York U.S.A.

Inalt Prea Sfinţite şi întru Christos iubite frate,

Nevoile şi lipsurile mele,ce le am în lucrul meu arhieresc pentru Românii din afara hotarelor,mă obligă să cer din nou ajutorul frăţesc al Sfântului Sinod de sub preşedinţia I.P.S.Voastre.

Cu această ocazie adresez un călduros apel către I.P.S.Voastră de a pune cazul în discuţia Sinodului Vostru şi a-mi acorda ajutorul necesar pentru hirotonirea întru Arhiereu a Vicarului Nostru,P.C.Arhimandrit Teofil Ionescu.

P.C.Arhimandrit Teofil I nescu a fost propus şi ales de către Consiliul Nostru Eparhial şi confirmat de îndată de către Noi în postul de Vicar Eparhial încă din Decembrie 1949.

Hirotonisirea sa însă,a fost amânată,după cum vă este cunoscut din corespondenţa ce am avut cu P.S.Voastră în Aprilie - Iunie ,1950,a fost amânată spre a fi hirotonisit mai întâi P.S.Andrei Moldovanu,pe care după cum ştiţi,am voit să-l hirotonisim cu ajutorul sfântului sinod de sub preşedinţia I.P.S.Voastre.

Ori,amestecându-se Sinodul dela Bucureşti în cazul P.S.Andrei,am amânat orice altă hirotonisire,lăsând tuturor timpul necesar de a se convinge că amestecul dela Bucureşti,în condiţiile de faţă,este nedorit şi fără asculatare,dincoace de cortina de fer.

In ceeace priveşte persoana P.C.Arhimandrit Teofil I nescu vă rugăm să reţineţi,că încă din Decembrie 1949 am examinat condiţiile canonice şi am confirmat propunerea consiliului Nostru eparhial de a fi numit Vicarul Nostru Eparhial.

P.C.Arhimandrit Teofil I nescu în afară de o formaţie theologică deosebită a întreprins o remarcabilă activitate pastorală.P.C.Sa,s'a dovedit un foarte zelos misionar, un bun slujitor al Altarului,un mânuitor al condeiului şi un bun predicator.

Născut la 14 Oct.1896,în comuna Boboc,jud.Buzău;în 1910 obţine diploma de cântăreţ bisericesc,iar în 1915 primeşte shima monahală şi este hirotonisit ierodiacon.

In 1918 a fost numit protopsaltul Mitropoliei dela Bucureşti,iar în 1921 a fost hirotonisit ieromonah.

Din 1924 şi până în 1930 a fost Directorul seminarului de cântăreţi bisericeşti de pe lângă Patriarhia Română din Bucureşti.Fiind o şcoală cu program cu totul deosebit decât al celorlalte şcoli de cântăreţi din ţară;şcoala condusă de P.C.Arhimandrit Teofil

./.

Ionescu purta în mod excepţional titlul de seminar. In 1928 a fost numit preot al Catedralei Patriarhiei dela Bucureşti, iar în 1938 a fost numit Superior al Bisericii ortodoxe române din Paris. In 1942, a fost ridicat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, la propunerea Patriarhului Nicodem, la rangul de Arhimandrit mitrophor.

Ca titluri universitare, P.C.Arhimadrit Teofil Ionescu are Licenţa în Theologie dela Facultatea de Theologie dela Cernăuţi şi apoi titlul de Doctor în Theologie, obţinut la Paris cu lucrarea de doctorat: "Viaţa şi opera Mitropolitului Petre Movilă"!

In 1925 a fundat şi condus "Asociaţia misionară ortodoxă Patriarhul Miron". Si tot în acel timp a înfiinţat şi dirijat revista "Cuvânt Bun", iar la Paris a înfiinţat şi dirijat revista "Vestitorul".

In cadrul Asociaţiei misionare amintite mai sus, a realizat un Azil pentru bătrâni, o cantină pentru săraci, o tipografie şi un cimitir pentru săraci şi necunoscuţi, denumit "Tarina Olarului"!

Inlocuit cu forţa din postul său dela Biserica din Paris, în 1946, din cauza atitudinei sale contra marxismului, a trecut în America, unde în 1947 a fost ales Preşedinte al Consiliului Eparhial al Episcopiei ortodoxe române din America.

In 1949 a fost numit vicarul eparhiei noastre, rămânând pe mai departe la biserica "Sf.Simeon" din Detroit, U,S.A. Acum l-am chemat să vină în Europa pentru a ne ajuta în lucrul nostru arhieresc.

Iată I.P.S.Sfinţite, pe scurt câteva date din viaţa şi activitatea bisericească a viitorului nostru frate episcop!

In aşteptarea frăţescului Vostru răspuns, Vă rog să primiţi dragostea Noastră în numele Mântuitorului Nostru Iisus Christos.

Mitropilit VISARION.

G R A M A T A

In numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Dumnezeului Nostru închinat în Sfânta Treime,

N O I
VISARION

Cu mila lui Dumnezeu, Mitropolit cârmuitor al Eparhiei ortodoxe române din Europa occidentală.

Urmând exemplul practicat de către ierarhia Bisericii creştine în vremuri de prigoană creştină sau de retragere din calea barbarilor, dar mai cu seamă, în timpul acesta de apocaliptică persecuţie, urmând exemplul de continuare a lucrului apostolic al ierarhiei Bisericii ortodoxe ruse din Diaspora, activitate acoperită legal şi canonic de înţeleapta hotărâre a Patriarhului Tihon al Bisericii ortodoxe ruse, Nr.362 din XI.1920.

Cum şi în nădejdea şi aşteptarea liberării poporului român şi a Bisericii ortodoxe române de sub ocupaţia şi persecuţia celor fără Dumnezeu, pentru regăsirea şi conlucrarea cu ierarhia prigonită acum în Tară, păşim mai departe la consolidarea organizărei noastre bisericeşti şi la activarea lucrului Nostru pastoral prin ridicarea la rangul de arhiereu şi împărtăşirea harului arhieresc Vicarului Nostru, P.C.Arhimandrit Teofil Ionescu cu titlul de Severeanul.

Pentru această hirotonie, Noi fiind în Diaspora singurul arhiereu membru al Sfântului Sinod al Bisericii ortdoxe române dinainte de ocuparea Tărei de către armatele roşii şi neavând legătură administrativă cu Tara, am folosit practica canonică a principiului vecinătăţei, adresându-ne Sf.Sinod al Bisericii ortodxe ruse din Diaspora, de sub preşedinţia I.P.S.Mitropolit Anastasie, cu sediul în New York, U.S.A.

La adresa Noastră din 10 Septembrie a.c. I.P.S.Mitropolitul Anastasie Ne-a trimis rsăpunsul Sinodului cu adresa Nr.3/503/1634/din 29 Oct.-11 Noembrie, 1954, dând delegaţie I.P.S.Arhiepisccop Ion al Bruxelului, cu sediul la Versailles, de a Ne da cuvenitul sprijin. Astfel, cu mila şi îndurarea lui Dumnezeu Tatăl, cu dragostea lui Dumnezeu Fiul şi cu voinţa lui Dumnezeu Duhul Sfânt, săvârşitu-s'a hirotonisirea întru arhiereu a P.C. Arhimandrit Teofil IONESCU, Duminică 26 Decembrie, 1954, în Biserica ortodoxă rusă cu hramul "Sfântul Nicolae" din Versailles, 8 Bouleverde Haig Douglas, cu participarea alături de Noi a I.P.S.Arhiepiscop ION al Bruxelului şi a P.S.Episcop NATHANAEL al Cartaginei şi Tunisiei.

./.

Inmânând fratelui Nostru întru Apostolie, Arhiereului Vicar T E O F I L SEVEREANUL toiagul păstorirei, spre a Ne sprijini, unul pe altul, întru psătorirea turmei celei cuvântătoare a lui Christos Mântuitorul Nostru, îi poruncim lui cu conjurare sfântă, ca nimic să nu lase din mărturisirea de credinţă făcută în faţa noastră mai înainte de primirea Harului Arhieriei!

Astăzi 26 Decembrie anul mântuirei una mie nouă sute cincizeci şi patru, iar al păstoriei Noastre în Diaspora al zecelea.

Mitropolit Visarion Puiu.
Arhiepiscop Ioan al Bruxelului şi al Europei Occidentale.
Episcop Nathanael al Cartagenei şi Tunisiei.

Ca o urmare logică a încredinţărei cărjei de Arhiereu Misionar de către singurul IERARH Român în drept să vorbească în numele Bisericei Mame, Mitropolitul VISARION, P.S.Sa TEOFIL a început lucrările preliminare organizării Bisericii româneşti din CANADA, cenuşăreasa Episcopiei din America, Biserică de care nici un Episcop, nici din cei trimişi din Tară, nici din cei făcuţi pe pământul american nu s'a ocupat vreodată cu inimă de frate. I.P.S.Sa Mitropilitul VISARION scrie în această privinţă:

Mitropilitul VISARION
din România.

Viels-Maisons, (Aisne) France
26 Noembre, 1955.

Preasfinţite Teofil,

Am luat cunoştinţă cu vie mulţumire sufletească de alcătuirea comitetului ce aţi organizat pentru începerea lucrărilor trebuitoare înfiinţărei oficiale a Eparhiei Românilor din Canada, în consfătuirea fraţilor Preoţi, ce a avut loc în asemenea scop, la 8 Noembre 1955, în Parohia "Sf.Gheorghe" din Windsor.

E un început de lucrare bisericească pentru care noi rugăm pe bunul Dumnezeu, să reverse asupra persoanelor care au contrebuit la dânsa, binecuvântarea Sa sfântă; iar omenesţe s a săvârşit un act însemnat atât pentru istoria creştinismului ortodox, cât şi în istoria neamului nostru românesc.

Fără îndoială, acest lucru trebuia făcut mai demult, el are totuşi aceiaşi bună preţuire, şi acum, deoarece prin menirea sa, înfiinţarea Eparhiei pentru Românii ortodoxi din Canada, aflaţi departe de ţara noastră mamă România, înseamnă o organizare sufletească proprie, menită a le păstra originea etnică şi credinţa lor religioasă, lucruri ce-i vor face şi menţine buni creştini şi buni cetăţeni în noua lor patrie Canada.

Din partea noastră, calde felicitări, cu dorinţa ca bunul Dumnezeu să vă ajute a face această nouă instituţie, -fără zgomot, - de cel mai mare folos sufletesc Românilor noştri din ţara Canadei- cât mai curând.

Cu arhiereşti binecuvântări,
Mitropolit VISARION.

MARTURISIREA DE CREDINTA

semnată şi publicată de Prea Sfinţia Sa TEOFIL Ionescu, împreună cu Grupul de Preoţi adunaţi în acest scop la Windsor-Ontario-CANADA, deşi era îndreptată ca un far luminos să călăuzească pe cei vrednici din întunerecul rătăcirei, a avut, cum nu era creştinesţe, în sufletele şi inimile fraţilor din America, ce puteau spune un cuvânt în treburile episcopeşti de acolo, ecoul strgătelor în pustie ale Sfântului Ioan Botezătorul. Mai mult, cei doi Episcopi rivali, şi-au dat mâna să gâtuiască fraţele nou întru Arhierie doritor să lucreze unde Sfinţiilor lor NICIODATA nu au mişcat un deget, decât numai când a fost vorba să împiedice pe un al treilea dela lucrarea duhovnicească printre fraţii noştri, turmă fără de Păstor pe întinsurile Canadei.

Scria la gezetă, unul din Episcopii din America, că noua Episcopie întemeiată în Canada nu va avea succes fiindcă "înnainte de toate nu are bani, parohiile fiind sărace", şi deci reşedinţa şi Episcopul fiind lipsiţi de mijloace şi de pompa cerută de rang nu vor fi un punct de atracţie pentru Credincioşi. Ne permitem să atragem atenţia Vlădicei în

./.

chestiune, că Mântuitorul când a trimis pe Apostoli în lume să propovăduiască Evanghelia le-a spus:"Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leprosi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să dăţi. Să nu luaţi NICI AUR, NICI ARGINT, nici aramă în brâiele voastre, nici traistă pentru drum, nici două haine, nici încălţăminte, nici toiag, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. In orice cetate sau sat veţi intra, să cercetaţi cine este acolo vrednic şi să rămâneţi la el până veţi pleca. La intrarea voastră în casă, uraţi-i de bine; şi dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică pacea voastră să se întoarcă la voi. Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieşiţi din casa sau din cetatea aceea, şi să scuturaţi praful de pe picioarele voastre. Adevărat vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei, decât pentru cetatea aceea. Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii, şi fără răutate ca porumbeii"..

MATEI XX 8-16.

Episcopul este înainte de toate un CALUGAR, adică un om care nu mai face parte din lumea aceasta omenească, un om care spre deosebire de Preotul de Mir a depus un vot (în afară de acela al castităţii necondiţionate trupeşti şi sufleteşti şi a tinerii fără de schimbare a pravilei monahale), pe acela al SARACIEI. Blazonul călugăriei este castitatea, adică meprihănirea trupească şi SARACIA. Averea se nu este din lumea aceasta. Deaceea şi ce bruma ar agonisi el pe pământ, după ce închide ochii nu poate lăsa NIMIC rudelor sau prietenilor ca ceilalţi pământeni, CI TOTUL APARTINE BISERICII, fiindcă şi el CALUGARUL, umil monah sau ARHIEREU EPISCOP, nu-şi aparţine lui şi CI BISERICII.

Deaceea, faptul că Episcopia din Canada nu are averi, nu are o "VATRA" sau căminuri preoţeşti ca celălalt Episcop din DETROIT, nu are maşini la scară, nici aur în tezaur sau vestminte preţioase, nici foaie tipărită şi Calendar cu sute de pagini şi reclame ce nu-şi au locul în asemenea tipăritură BISERICEASCA, nici avocaţi sau grupuri organizate pe rubedenii, provincii, credinţe politice sau simple căprării pentru apărarea numelui ei sau a Episcopului, apărători care apără exact cum funia apără pe spânzurat, nici legături cu puternicii zilei de ieri, de astăzi sau de mâine, ci NUMAI nădejdea în Dumnezeu şi credinţa în învierea Neamului nostru şi eliberarea ţării de sub jugul bolşevic, departe de a fi o piedică în propăşirea ei, e o chezăşie că promotorii ei merg pe calea cea bună şi că neslujind în acelaş timp şi lui Mamona şi lui Dumnezeu, ci NUMAI lui DUMNEZEU vor ieşi biruitori până la urmă, cum de aproape două mii de ani Biserica Luptătoare a lui Iisus HRISTOS a ieşit victorioasă din multele şi dureroasele ei impasuri şi încercări. Că nu e pe lume temelie mai de nestricat decât aceea zidită pe lepădare de sine şi sacrificiu. Si Episcopia noastră e bogată în jertfelnicie şi dragoste de Oile încredinţate Ei spre păstorire. Să nu se uite, motto-ul Ei este:"Paşte Oile Mele". E porunca Mântuitorului dată Apostolilor Săi. Si aici TREBUE şi se va face Apostolat. Cu toate cerinţele şi urmările lui.

In Calendarul "CANDELA" pe anul 1957, Prea Sfinţitul TEOFIL scrie în prefaţă:

"Ne doare inima că nici în anul în care intrăm nu putem trimite pe aripile gândului decât tristeţea faţă de suferinţele cu care continuă să lupte fraţii noştri din ţara mamă. Dureroasa realitate nu poate să ne lase nepăsători faţă de acest pârjol, ce creşte din zi în zi, prefăcând în cenuşă tot ceeace este viaţă românească. Numai Dumnezeu poate să oprească uriaşul cataclism şi să salveze omenirea din grozava apăsare.

An nou, nu înseamnă altceva decât o verigă ce se adaugă la lanţul nesfârşit al timpului ce curge în oceanul veşniciei, ducând cu el viaţa lumii noastre de ţărână. Pe piept tul acestui timp stă nesăturata ură şi mănâncă cu desfătare.

Calendarul de azi vine şi găseşte lumea cu acelaş cer posomorât, cu aceleaşi sfâşieri apocaliptice, cu aceleaşi prigoniri ale lui Christos, cu aceleaşi farisei şi lupi prefăcuţi în oi dulci behăitoare."

Iar în MARTURISIREA DE CREDINTA, scriu Cinstiţii Preoţi şi Vlădica TEOFIL:"Denunţăm comunismul cu toate formele lui de manifestare, pe care îl socotim duşmanul cel mare al popoarelor şi Bisericii.

Noi mărturisim că suntem fiii Bisericii Ortodoxe Române. Că rămânem credincioşi Bisericii-Mame, care duce viaţă de prigoană creştină. Cu Sinodul Bisericii din Ţară nu putem avea nici un fel de legătură, întrucât este împiedicat să-şi exercite preorgativele sale legale şi canonice. Noi vom continua lucrul nostru creştinesc şi românesc sub îndrumarea ierarhiei noastre bisericeşti structurată pe firul episcopatului ortodox ce se află în suferinţă, în temniţă sau ascundestinătate şi că avem pe I.P.S.Sa Mitropolitul VISARION, printre noi care reprezintă episcopatul apostolic prigonit."-

TROITA.

HIROTONISIRE

Întru Preot a Directorului "Troiţei" Teologul N.Tănase.

In urma cererii către P.S.Sa Dr.Teofil Ionescu, Episcopul Canadei de a intra în Cler, P.S.Sa a trimis următoarea scrisoare:

Detroit 7 Februarie
1958.

Domnule Nicolae Tănase,

In urma consfătuirii ţinute în ziua de 5 Februarie a.c. a Consiliului Eparhial din Canada, s'a hotărât primirea D-Voastră în sânul Clerului Epicopiei Ortodoxe Române din Canada, aşa după cum V'aţi exprimat dorinţa prin scrisoarea trimisă Nouă.

Prin aceasta Vă invităm să ne trimiteţi, fără întârziere, CURRICULUM VITAE, însoţit de actele ce posedaţi, pentru împlinirea formelor legale.

Binecuvântând această providenţială chemare, doresc din inimă să vă văd sporind şi mai mult în lucrul duhovnicesc.

Teofil Ionescu.

Personal, Vlădica a adăugat următoarele cuvinte:

Iubite Fiule Tănase,

Mă bucur să-ţi vestesc ştirea chemării D-tale de lucrător în via Domnului pe care-sunt sigur-prin însuşirile alese cu care eşti înzestrat, o vei lucra cu dragoste şi cu frica lui Dumnezeu. La toţi ni s'au umezit ochii de duioşia momentului, că ni se sporesc puterile luptei în aceşti ani grei şi că această vrednicie o primeşti cu cutremur, dar şi cu credinţa în ajutorul lui Dumnezeu.

CEREREA pentru hirotonire:

Toronto, 11 Februarie 1958.

Prea Sfinţite Stăpâne,

După mult sbucium şi îndoieli, dacă sufletul meu e chemat să devină Potir al Harului Dumnezeesc, m'am hotărât să ascult îndemnul Prea Sfinţiei Voastre şi să cer să-mi fie încredinţată misiunea Preoţiei, pentru care de mic copil am fost pregătit. Sunt pe deplin conştient de greaua şi plina de răspundere în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor sarcină de a fi purtător de Har Dumnezeesc. Si mă cutremur, la gândul, că nevrednic fiind,-poate,-voiu primi pe umeri o cruce pe care, nu ştiu, de voiu fi în stare s'o port. Deaceea şi acum când păşind pe drumul fără întoarcere al dăruirii totale lui Dumnezeu şi Bisericii strămoşeşti, doresc să îmbrac haina de Liturghisitor, mi-e teamă că nu voiu fi găsit pregătit să ascult fără prihană şi plin de sfinţenia clipei:"Doamne, Doamne, caută din Cer şi vezi, şi cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta"...Fiindcă una e să fii pregătit teologiceşte şi alta să fii găsit vas ales al Proniei Cereşti. Si dacă Dumnezeu nu va face din mine în clipa aceea un nou Saul pocăit ce se dăruieşte Lui total, primirea Harului îmi va fi mie spre blestem şi puţin lucrător pentru turma dată mie spre păstorire.

Incredinţat, totuşi, că dorinţa fierbinte ce o am de a sluji lui Dumnezeu şi ca Preot, îmi va fi ca o rugă neîncetată pentru ajutorul Fiului Său, îndrăsnesc să fac pasul acesta, atât de târziu după terminarea studiilor pregătitoare misiunii de Preot, şi Vă rog, prin chemarea Duhului Sfânt, să mă învredniciţi,-după rânduiala lui Melhisedec,-să-I slujesc lui Dumnezeu ca Preot. .....

.....Am luat parte la Mişcările Studenţeşti din vremea

.....aceea, pentru care am fost închis în diferite închisori şi lagăre din Ţară. Am luptat pentru Neamul meu şi nu regret că am aparţinut Mişcărei Legionare, căci deşi am îndurat multe, purtând numele de Legionar, niciodată credinţa în Dumnezeu şi în Biserica Strămoşilor noştri nu a fost micşorată datorită acestei activităţi, ci dimpotrivă am trăit viaţa persecu-

./.

ţie a primilor creştini, prigoniţi nu pentrucă erau răi, ci pentru numele pe care-l purtau. Intrând în Cler, e natural ca să RENUNT la orice apartenenţă politică, cunoscând numai un câmp de activitate: Via Domnului, unmai un ţel: să jertfesc cât mai mult pentru Biserică şi Neam, un singur Stăpân: IISUS a cărui cruce mă oblig astăzi s'o port pe umerii mei slabi, numai o turmă, fără deosebiri de clan sau partide politice: Românii Ortodoxi, şi o singură rugă: să-mi ajute Cel de Sus să-I fiu Slujitor vrednic.

Nu ştiu dacă sunt demn să-I fiu Liturghisitor. Am avut , însă , încă dinnainte de a intra la Seminar, dorinţa fierbinte să-I fiu Ostaş şi această dorinţă vie, mi-a fost călăuză ca un fir de foc de-alungul pregătirii ca Preot şi în anii amari ai Pribegiei.

N'am făcut acte care să mă oprească dela primirea Harului, -după câte am învăţat la Seminar şi Teologie-, şi îmi sunt mâinile curate de sânge şi conştiinţa nepătată în ceeace priveşte opreliştele puse de canoane.

Am însă păcate şi slăbiciuni multe, pe care numai cu ajutorul lui Dumnzeu le voiu putea înlătura, făcându-mă vrednic să-I lucrez Via.

"Paşte Oile Mele", întotdeauna mi-a răsunat în suflet ca o chemare de Sus, şi' sunt fericit că Episcopia noastră îl poartă ca motto.

Incă din Seminar am visat să devin Preot Misionar şi eram amărât că Biserica noastră era aproape inactivă pe tărâmul acesta, neştiind că peste zeci de ani, departe de glia străbună, într'o nouă Patrie, dar printre fraţi de-un sânge, de-o limbă şi de-o Lege, voiu putea face misionarism.

Si fiţi siguri, Prea Sfinţite Stăpâne, că talantul ce Dumnezeu mi-l va încredinţa prin mâinile Prea Sfinţiei Voastre, voiu căuta să-l înmulţesc şi să nu-l îngrop sau să-l ascund sub obroc.

Si peste toate lipsurile, deziluziile şi suferinţele îndurate, ca purtător al Crucii lui Christos, glasul Stăpânului a toate, la Judecata din urmă când va da plata fiecăruia: "Bine Slugă bună şi credincioasă....."îmi va fi supremă năzuinţă.-

Dee Domnul, să fiu de folos Bisericii, iar de va fi să fiu o slugă nevrednică a Sfântului Locaş, rog pe Atotputernicul Tată să mă oprească să-I primesc Harul.

Al Prea Sfinţiei Voastre fiu sufletesc,
Nicolae T.TANASE.

Un Grup de Credincioşi din TORONTO şi Hamilton-Ontario au trimis Prea Sfinţiei Sale următoarea scrisoare:

Prea Sfinţia Voastră,

Subsemnaţii, Români Dreptcredincioşi, în dorinţa de a ajuta Misionarismul în Biserica Ortodoxă şi trăirea, aici , pe meleaguri străine, în duhul Legei Străbune şi al Neamului nostru românesc, a tuturor Fraţilor noştri în sufletele cărora încă mai pâlpâie flacăra dragostei de Tară, limbăi materne şi obiceiurilor strămoşeşti, recomandăm călduros Prea Sfinţiei Voastre, pe Teologul Nicolae T.Tănase din Toronto, Ontario-CANADA, ca pe un adevărat MISIONAR, ce îmbrăcat în Harul Preoţiei va putea fi de un real folos Românilor din Pribegie şi luptei pentru eliberarea Neamului nostru de sub jugul comunist.

Suntem siguri, Prea Sfinţite, că nădejdile ce Vă puneţi şi ne punem în viitorul PREOT MISIONAR Nicolae T.TANASE, nu ne vor fi desminţite, ci mai vârtos, activitatea lui pe acest teren ne va fi un continuu prilej de bucurie că talantul încredinţat lui prin Sfinţire, a dat rod însutit.

Cu respectuoase sentimente şi în aşteptarea arhiereştilor binecuvântări,

(urmează iscăliturile).

Data Sfinţirii fixându-se pe ziua de 18 Maiu 1958, a fost trimisă tuturos următoarea invitaţie:

Dragi Compatrioţi,

Duminică 18 Mai 1958, în Catedrala EPISCOPIEI DIN CANADA "Sf.GHEORGHE" din WINDSOR, Ontario, 1960 Tecumseh Road East, în timpul SF.LITURGHII solemne, pontificată de P.S.Sa Dr.Teofil IONESCU, Episcopul CANADEI, asistat de un Sobor de Preoţi, voiu fi HIROTONISIT întru PREOT.

./.

Cei ce doresc şi pot lua parte la sfinţirea mea, SUNT CALDUROS INVITATI să vină să ne rugăm împreună, ca Bunul Dumnezeu să mă facă vrednic să-i fiu SLUJITOR al ALTARULUI şi MISIONAR plin de râvnă pe teren ORTODOX şi ROMANESC.

Pe ceilalţi cari nu pot lua parte la acest eveniment crucial din viaţa mea, îi rog, pe această cale, dacă i-am amărât cu ceva, cu ştiinţă sau fără ştiinţă, cu cuvântul sau cu fapta, sau cu scrisul, să mă IERTE.

Hirotonirea întru PREOT e Taină Sfântă şi se cere împărtăşită cu pace în suflet şi cu inima pătrunsă de porunca Mântuitorului: "Faceţi bine celor ce vă vatămă , rugaţi-vă pentru cei ce vă bleastămă."

In acest spirit, rog pe toţi aceia cărora le-am GRESIT să-mi dea deslegare şi să spună o rugăciune în clipa când voiu primi HARUL lui DUMNEZEU şi greaua MISIUNE de PASTOR SUFLETESC.

10 Mai 1958. Neculai Tudor TANASE

TRECERE LA ORTODOXISM

Vineri 16 Mai, în Biserica "Pogorârea Duhului Sfânt" din Windsor, Ont. Părintele George NAN a îndeplinit cele cerute de Biserică în convertirea la Ortodoxism a soţiei viitorului Preot, Doamna Anita TANASE. Naşă a fost Doamna Preoteasă NAN.

HIROTONIA întru DIACON

a teologului Nicolae T.TANASE a avut loc tot în Biserica Părintelui George NAN, Sâmbătă 17 Mai 1958. Consacrarea a făcut-o Prea Sfinţia Sa TEOFIL asistat de Preoţii: Nestorian CICALA şi George NAN. La sfârşitul Slujbei Prea Sfinţia Sa a arătat în cuvinte pline de simţire cine e noul intrat în Cler. Au fost de faţă Credincioşi din Toronto, Hamilton, Windsor şi Detroit.

HIROTONISIREA întru PREOT

a fost oficiată cum s 'a anunţat în invitaţie şi la Radio Detroit, Duminică 18 Mai 1958 în cadrul Liturghiei Solemne pontificată de Prea Sfinţitul TEOFIL. Indrumător şi Duhovnic al Candidatului la intrarea în Preoţie a fost Părintele Nestorian CICALA, Parohul Catedralei "SF.GHEORGHE". Diaconul Nicolae T.TANASE a cetit următoarea DECALARATIE:

Subsemnatul, Nicolae T.TANASE, candidat la intrarea în Cler, declar astăzi -în faţa lui Dumnezeu, prezent în Sfântul Altar şi înaintea Prea Sfinţitului TEOFIL-episcop consacrator, cât şi înaintea soborului de Preoţi şi credincioşilor prezenţi la actul sfânt al hirotoniei mele întru PREOT, că voiu păstra neschimbate toate învăţăturile Sfintei Biserici Ortdoxe, rămânend neclintit ca un fidel interpret şi bun paznic al Sf. Scripturi, Sfintelor Tradiţii şi canoanelor, aşa cum ne-au fost lăsate de Sf.Apostoli şi de Sfinţii Părinţi. Declar că voiu depune toate eforturile pentru a fi pildă vie de credinţă şi de fapte bune în mijlocul credincioşilor. Făgăduesc deasemenea ascultare, credinţă şi dragoste nesfârşită Prea Sfinţitului Episcop al meu, cuprinzându-l în sfintele rugăciuni. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!

CUVANTARILE ROSTITE:

Prea Sfinţia Sa Vlădica TEOFIL a spus între altele:

"..... Preotul este un om aruncat în mijlocul popoarelor spre a servi de stavilă corupţiunii. El trebue să aibă într'însul o lumină de inspiraţie. El cârmueşte adorarea poporului, el este trăsura de unire a nevăzutului sfânt. El este căpetenia spirituală a oamenilor. El îi conduce spre Cer, cârmuindu-i înţelepţeşte printre strădaniile vieţii. Idealull lui este ca şi el să fie o voce din Cerul nevăzut, tâlmăcind oamenilor, ca şi profetul, dar într'un chip mai familiar, acelaş lucru: Cerul nevăzut, "SECRETUL DESCHIS AL UNIVERSULUI", pe care atât de puţini îl zăresc. El este un profet, dezbrăcat însă de strălucirea oarecum înspăimântătoare a acestuia, arzând cu o lumină mai blândă şi mai egală, ca luminător al vieţii zilnice. Pe lângă alte calităţi, mai trebue să aibă o bună doză de curaj şi energie. El nu ţine de un rang social, ci d' potrivă de toate clasele: de clasele de jos prin viaţa lui săracă şi adesea prin naşterea sa mode stă; de clasele înnalte prin educaţie, ştiinţă şi nobleţea sentimentelor, pe care o religie fliantropică le insuflă şi le impune.

(Urmare în pagina 14)

./.

CUVANTUL NOULUI PREOT.

Prea Sfinţia Voastră,

Mi s'a încredinţat astăzi,de către Biserica Ortodoxă,prin Prea Sfinţia Voastră,un unic şi preţios talant:acela de Misionar al Dreptei Credinţe şi de Slujitor al Altarului.

Odată cu punerea mâinilor peste capul meu şi transmiterea Harului Ceresc,-după rânduiala Sfinţilor Apostoli,- îmi daţi şi o Cruce pe umeri,aceeaşi pe care Mântuitorul a dat-o Ucenicilor Săi,cu porunca:"să-L urmeze". E Crucea marei răspunderi,pe care o asum astăzi în faţa lui Dumnezeu,că din clipa în care am fost hirotonisit PREOT,nu-mi mai aparţin mie,ci Bisericii Strămoşeşti.

E momentul,când,lucrător întârziat,ascult chemarea lui Dumnezeu,de a lucra măcar din ceasul al unsprezecelea în Via Domnului.

Ca un Fiu Rătăcitor,întors în sânul familiei prin Preoţie,reînnod firul unei activităţi pentru care de mic copil am fost pregătit.

DIACONIA e,Cinstiţi Prezenţi,prima treaptă,în urcare,a Preoţiei.

Primii paşi făcuţi de acela ce la o răscruce de drumuri fiind,a ales calea cea strâmtă şi spinoasă a Slujitorilor lui Dumnezeu pe pământ,cale plină de jertfe şi fără răsplată vădită,în afară de aceea a împlinirii poruncii Mântuitorului:"Paşte oile Mele"!

DIACONIA este prima încercare dintr'un şir lung,nesfârşit de încercări,a omului nou,născut prin hirotonie,de a se smulge din cătuşele păcatelor omului vechiu,de a renunţa la bucurii pământeşti îngăduite Mireanului,dar nu Preotului,de a schimba obiceiuri şi obişnuinţe ne la locul lor în practicarea cerinţelor misiunei de Preot,de a fi mereu atent,cu urechea la pândă şi ochii în patru,ca nu cumva mărgăritarele încredinţate lui prin hirotonie,să-i fie pricină de poticnire luişi şi Păstoriţilor săi.

DIACONIA e ucenicie în slujba Domnului,un continuu exerciţiu în practicarea armelor credinţei,un prilej de necontenit antrenament pentru Ostaşul lui Hristos,în serviciul Bisericii Luptătoare,ce se pregăteşte pentru ziua când Domnul îl va socoti vrednic să-i fie Liturghisitor.-

Ca DIACON înveţi:să asculţi,să te înfrânezi,să iubeşti,să te umileşti,să iertţi,să uiţi nedreptatea făcută ţie,să te dăruieşti,să te jertfeşti permanent.Tot atâtea virtuţi,câte trepte trebue să urci ca să meriţi să te numeşti PREOT.

Prea Sfinţite Stăpâne,

Adânc mulţumitor pentru dragostea părinteasca arătată,Vă asigur că lumina ce mi-aţi dat-o IERI în mâini prin DIACONIE,nu o voiu ascunde sub obroc,căci nu-mi este îngăduită frica de răspundere a Slugei nevrednice din Parabola Talanţilor.

Lumină din lumină,ca un şir de luminiţe în noaptea Invierii,un lanţ neîntrerupt de candele din care untul-de-lemn al Credinţei în Misiunea încredinţată niciodată nu se isprăveşte,de la Arhidiaconul STEFAN şi până în ziua de astăzi,slujba Diaconiei a evoluat în formă -,de-alungul veacurilor,-dar a rămas în esenţă neschimbată,căci neschimbată îi e misiunea de co-slujitor al Altarului.-

DIACONUL nu mai serveşte la Agape ca în timpurile primare ale Creştinismului. In schimb,ajutând pe Preot sau pe Arhiereu în săvârşirea Sfintelor Taine,are cinstea să fie socotit printre puţinii aleşi dintre pământeni,să slujească la Altarul lui Dumnezeu.

La această mare onoare.aţi făcut părtaşă şi umila mea persoană,IERI,prin consacrarea mea întru DIACON.

Astăzi,Prea Sfinţia Voastră,desăvârşiţi lucrarea începută IERI,punându-mi pe umeri,o răspundere şi mai mare:pe aceea a PREOTIEI,ultima treaptă în urcare a PREOTULUI de MIR,în ceeace priveşte Harul Ierurgic.

PREOTIA este desăvârşire,căci Preotul trăieşte sub specie aeternitatis.Biserica fiinţează şi se menţine prin Preoţie.

Prin PREOTIE se însuşeşte cuvântul şi Harul lui Iisus Hristos,fiindcă El este şi va fi pururea în mijlocul nostru.

./. . .

Prin PREOTIE devenim mădulare ale Bisericii,primim Sfintele Taine,trăim în viaţa misterică şi harică a Bisericii un moment:momentul şi destinul nostru personal, limitat la un idnivid.

Clerul,însă,trăeşte viaţa milenară,neîntreruptă a Harului transmis,prin toţi Slujitorii,ca printr'un singur fir,de la Hristos prin Sfinţii Apostoli,din Episcop în Episcop şi de la fiecare Episcop la fiecare PREOT.

Harul şi slujirea fiecărui Preot se înşiră real pe un lanţ de aur,în care el este o verigă şi care leagă în HRISTOS pe toţi clericii până la sfârşit,prin sacră şi neîntreruptă succesiune apostolică;o făclie nestinsă trece din mână în mână,dela primii, până la ultimii purtători de lumină ai lui IISUS HRISTOS.

PREOTUL primeşte şi comunică şi altora,din depozitul Harului sacerdotal,care-i dă mai mult decât puterea de a se mântui el,ca unul:pe aceea de a se mântui prin el şi alţii.

PREOTUL trăeşte în legătură şi comuniune de har apostolic chemarea şi destinul tuturor Slujitorilor lui HRISTOS,ba chiar şi pe al celorlalţi Creştini,cari sunt Păstoriţii lui.El trăeşte nu numai viaţa lui,ci şi viaţa comunităţii încredinţată lui spre păstorire.

Prin el,prin PREOT,se binecuvintează viaţa noastră,dela naştere şi dela baia botezului şi până la rugăciunile de înmormântare a Credinciosului.

Noi suntem în gândul şi în rugăciunea lui de fiecare Liturghie,de fiecare Ierurgie,de fiecare zi;suntem prezenţi în fiecare cuvânt şi gest sacramental,în fiecare rugăciune făcută pentru pacea,sănătatea,ajutorul,iertarea şi mântuirea noastră,suntem în grija şi în bucuria lui de a se îndrepta şi izbăvi lumea,de a se realiza Biserica,Impărăţia lui DUMNEZEU."

Prea Sfinţite Stăpâne,

Numai Dumnezeu ştie,dacă trupeşte şi sufleteşte sunt vrednic să îmbrac astăzi vestmânt sfânt de Ierurg.

V'aţi luat o răspundere mare făcându-mă,pe mine ,părtaş al Harului lui Dumnezeu,-întocmai ca Apostolii,-şi-mi dau bine seama că purtarea mea ca om şi ca PREOT, pe viitor,va adăuga sau va scădea din prestigiul ca Ierarh şi Vlădică al Prea Sfinţiei Voastre,fiindcă începând de astăzi,Vă sunt Fiu sufletesc,ce aduce cinste sau ruşine Părintelui,după roadele faptelor sale.-

Deaceea , cu cutremur şi inimă zdrobită,ca un legământ faţă de Dumnezeu şi de oameni.îmi propun ca Indreptar în noua viaţă ce încep astăzi,Rugăciunea Sfântului EFREM SIRUL:

Doamne şi Stăpânul vieţii mele.
Duhul trândăviei,al grijii de multe,al iubirii de stăpânire şi-al grăirii în deşert,nu mi-l da mie.
Iar Duhul curăţeniei,al gândului smerit,al răbdărei şi al dragostei,dăruieşte-l mie,slugei Tale.
Aşa,Doamne,Impărate,dăruieşte-L mie,ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osândesc pre fratele meu,că binecuvântat în vecii vecilor.

Inainte de a termina,permiteţi-mi,Prea Sfinţia Voastră,Fraţi Preoţi şi Cinstiţi Prezenţi,să îndrept gândul meu pios,ca o Rugăciune de mulţumită,Părinţilor mei, cari nu mai sunt din Lumea aceasta.

Tărani umili,au rupt bucăţica dela gură ca să mă poarte prin şcoli şi să mă facă om.Si singura lor mângâiere,în nevoi şi lipsuri era:că după ani de nădăjduiri nemărturisite,Fiul lor,PREOT,le va realiza un vis:

Să-i pome neasca în rugăciunile lui la Sfântul Altar.

Nici mândrie legitimă că aveau fecior învăţat,nici sprijin la bătrâneţe nu cereau.

Pomenirea lor la Sfintele Daruri.Atât voiau.Sufletele lor nevinovate,simple şi curate ca aurul în foc,nu adăstau alt prinos de recunoştinţă filială.

Uşuratec şi nevrednic de dragostea şi jertfa lor,am tot amânat să le împlinesc dorinţa.Si bieţii bătrâni au închis ochii,fără binecuvântarea şi ruga feciorului lor, PREOT,aşa cum l'au visat până şi-au dat sufletele.

./.

Astăzi, în gând, îngenunchez la căpătâiul lor şi las să pice pe mormânt, - în ţara de departe, - lacrimile remuşcării şi ale recunoştinţei pentru tot ce au făcut ei pentru mine. Si acolo, unde, după faptele lor, DUMNEZEU le-a orânduit locaş veşnic, ridic o fierbinte dar târzie rugă: Iertaţi-mă şi mă rog lui Dumnezeu astăzi pentru voi şi pentru mine, să mă facă vrednic de aşteptările voastre.

Acelaş gând îl îndrept către Dascălii mei, adormiţi sau vii, încă, în ţară, pentru îndrumările şi învăţătura lor, cât şi pentru speranţele ce şi-au pus ei, cândva, în mine...

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru tovarăşa de viaţă dăruită mie, târziu, dar împodobită cu toate virtuţile trebuincioase unei Preotese: curaj, răbdare, înţelegere, spirit de jertfă.

Mulţumesc Naşei întru trecerea la Ortodoxie a soţiei mele, Doamnei Preotese NAN, cât şi Cucernicului Părinte George NAN, care a rânduit cele de cuviinţă şi e şi primul Duhovnic al nouei Dreptcredincioase şi îi rog, călduros pe amândoi, să-i stea întotdeauna într'ajutor cu sfatul şi pilda lor, oridecâteori va avea nevoie, ca unei fiice sufleteşti ce le este acum.

Mulţumesc Părintelui NAN pentru dragostea şi înţelegerea frăţească arătată ieri, ca întotdeauna de când ne cunoaştem şi pentru ajutorul dat cu prilejul sfinţirii mele întru Diacon în Biserica Sfinţiei Sale, POGORAREA DUHULUI SFANT.

DUHOVNICULUI şi INDRUMATORULUI în cele liturgice cu ocazia hirotonirii mele de astăzi întru PREOT, Părintelui Nestorian CICALA, adânca mea recunoştinţă. In afară că a pus la dispoziţie Catedrala şi tot timpul său de când am sosit în Windsor, dar ca o încununare a ajutorului frăţesc arătat, m'a înzestrat cu toate cele necesare pentru Slujbă, întrecându-se cu Părintele NAN în dărnicie. Impreună cu Vlădica TEOFIL, amândoi, veţi fi cât voiu trăi pomeniţi în rugăciunile mele.

Termin, mulţumind din suflet, tuturor celor ce au participat la acest, - cel mai însemnat eveniment din viaţa mea şi asigur pe Prea Sfinţia Voastră şi pe Cinstiţii Preoţi, că îmi voiu da toată silinţa să-mi fac datoria deplină de SLUJITOR al ALTARULUI.

Domne ajută şi DUMNEZEU să fie cu noi cu toţi.

Amin.

CUVANTUL Prea Sfinţitului TEOFIL.

Urmare din pagina 11)

" Un om, care ştie tot, care are dreptul de-a spune totul şi-al cărui cuvânt cade de sus asupra inimilor, cu autoritatea unei misiuni Dumnezeeşti şi cu porunca unei credinţe desăvârşite. Preotul să nu uite niciodată că cea mai mare cinste este să poţi servi lui Dumnezeu, şi că în măsura sfinţeniei vieţii lui în aceeaşi măsură va domni şi sfinţenia printre credincioşi.

Increderea reciprocă pe care trebue s'o avem în lucrul nostru sfânt să-ţi facă faţa veselă, să-ţi risipească tristeţea pe care o vei întâlni în drumul spinos al misiunii.

Adu-ţi aminte neîncetat că Evanghelia Creştinului este purtarea Preotului. "Tinta mea este Christos Domnul.....şi Acela răstignit", zicea Apostolul PAVEL.

Imbrăcat cu putere de sus, te trimitem în numele Mântuitorului care a zis: "In Lume necazuri veţi avea....dar îndrăsniţi. Eu am biruit lumea!"

SERBARE ROMANEASCA.

După hirotonisire şi o masă frăţească, grupul din TORONTO şi HAMILTON venit cu ocazia hirotonisirii întru Preot al Directorului "TROITEI" a luat parte în cap cu Părintele George NAN, Noul Preot şi Doamnele Preotese la o manifestare frumoasă a unui grup de Români din DETROIT, şi anume acela al "OREI ROMANESTI DE RADIO" de sub conducerea Doamnei TRIF. Serbarea a fost reuşită din toate punctele de vedere.

HRAMUL BISERICII

"Pogorârea Duhului Sfânt" din WINDSOR-Ontario va fi sărbătorit cu fastul cuvenit, Duminică 1 Iunie 1958. Părintele George NAN şi Comitetul Parohial se pregătesc de zor să cinsteasca aşa cum se cuvine o zi atât de însemnată. Le dorim izbândă deplină.

MARTURISIRE DE CREDINTA CU OCAZIA AGAPEI

făcută de noul intrat în Cler.

Cinstiţi Prezenţi,

In invitaţiile prin care-mi anunţam hirotonia, am menţionat numele de MISIONAR. Ce am înţeles eu prin a fi PREOT MISIONAR, daţi-mi voie, să o spun în cuvinte nemeşteşugite, poate, fiindcă nu fiecăruia îi e dat darul vorbirei, dar în care, - martor mi-e DUMNEZEU, - că oglindesc numai ceeace inima şi sufletul meu îmi dictează să vă grăesc.

Inţeleg prin PREOT MISIONAR, un adevărat Ostaş al lui HRISTOS, plecat cu poruncă de la Impăratul său: să-I slujească şi să-L reprezinte cu cinste, să-I apere Aşezămintele şi să lupte şi să moară pentru El.

Trei ţeluri, traduse în prezent prin: SLUJIREA la ALTAR şi APOSTOLATUL, drept măsură de trăire ca PREOT şi OM, Păstrarea CREDINTEI şi a vestmântului ei LIMBA MATERNA cu întreaga lor comoară de tradiţii şi datini, şi al treilea, LUPTA pentru Biserică, pentru IISUS, astăzi ameninţat în lume şi izgonit din Lăcaşurile Lui în Patria Mamă, cu un cuvânt, o întreită luptă pentru LEGEA STRAMOSEASCA, LIMBA MATERNA şi ELIBERAREA TARII de sub jugul Antichristului.

Iată o poruncă primită astăzi, odată cu Harul Preoţiei, care-mi revoluţionează şi schimbă cu totul viaţa şi ale cărei consecinţe, pentru mine, familia mea şi viitorul nostru, al meu şi al soţiei mele, cu tot curajul înnăscut al amândorura, mă face să tremur şi să implor sprijinul Stăpânului meu Dumnezeu.-

Căci a face Misionarism, în Pribegie, singur, sau aproape singur, fără sprijinul permanent al unei Biserici organizate, e un lucru mare, frumos, dar nespus de greu, mai ales în vremile de faţă.- E aproape a imita nebunia eroului lui CERVANTES, în lupta contra morilor de vânt.

Dar undeva, în Sfânta Scriptură, un pasagiu aminteşte de Nebunii pentru Hristos, adică de acei ce au făurit din dragoste nesfârşită de Dumnezeu şi Legile Lui, permanentă lepădare de sine şi contnuă răsboire cu forţele Răului, o armă nouă, care învinge, chiar dacă cel ce o mânuieşte, cade, străpuns de boldul morţei pământeşti.

La vremuri apocaliptice, măsuri apocaliptice şi astăzi a sosit vremea Nebunilor pentru HRISTOS.

Incerc, începând din clipa aceasta, cu ajutorul lui Dumnezeu, al soţiei mele şi al tuturor acelora ale căror inimi sunt pătrunse de necesitatea trezirei la un CRESTINISM PRACTICAT, să servesc lui Dumnezeu din toată inima mea şi cu tot ceeace puterile mele trupeşti şi sufleteşti îmi vor pune la dispoziţie.

Pe tărâmul CREDINTEI, cu sfatul şi ajutorul Vlădicei TEOFIL şi al celorlalţi SLUJITORI AI ALTARULUI, voiu căuta să-I slujesc lui Dumnezeu, să-I fiu Liturghisitor şi Interpret al vrerei Lui, să-I păstoresc turma cuvântătoare, potrivit poruncilor Lui, să învăţ pe cei cari nu ştiu să se roage, să mă nevoiesc cu nevoiaşii, să ajut vrăşmaşii să fie prieteni ai Bisericii şi pe cei ce nu cred, să creadă.

Pentru ELIBERAREA TAREI de sub călcâiul Moscovei, glasul meu va fi un neadormit strigăt de alarmă, şi prin scris, - câtă brumă de talent mi-a dăruit Dumnezeu, - nu voiu încetă să amintesc iară şi iară, că avem o Tară, azi încălcată de duşmani, că Altarele ne sunt pângărite, mamele chinuite, copiii educaţi în păgânătate şi că ceasul răfuelii de Apoi, trebue să ne găsească gata să ne dăm viaţa pentru apărarea Bisericii şi a Gliei Străbune.-

Si acum, daţi-mi voie, să ridic glasul întru apărarea unei cenuşărese dragi, care uitată pretutindeni, pe măsură ce generaţiile se perindă, isgonită pe alocorea din case, aruncată ca o haină veche, batjocorită de bătrâni prin nepăsarea în faţa pericolului stingerii ei, înalţă glas de dojană sau blăstăm pentru cei ce se leapădă de ea.

"Cine-şi uită de-alor Mume
Si de strămoşescu-i Nume,
Uită-l doara focului
Si dulceaţa somnului!

Blăstăm mare s'aibă'n casă
Cine limba lui îşi lasă"!

tună cu glas de eternă aducere aminte, PARINTEASCA DIMANDARE, cântecul testamentar macedo-român.

E vorba de LIMBA NOASTRA, de acel fagure de miere, cântat de Poeţii Tărei, e vorba de haina strălucitoare în care ne îmbrăcăm sentimentele, gândurile, dorurile, tânguirile, e muzicalitatea DOINEI şi a cântecelor cu Foaie Verde şi Lino-Leano, e strigarea în rugă către Domnul, atunci când suflętul şi inima ne îndeamnă să ne rugăm Dumnezeului Strămoşilor noştri, în graiul în care ei s'au rugat, e vasul în care îţi topeşti inima şoptind dulcele nume de: Mamă.

Să nu dea Dumnezeu Sfântul, ca şi în noi, ca în Apostolul PETRU, odinioară, cântecul Cucoşului să aprindă arşiţa remuşcărei şi curând, dar prea târziu, să ne întoarcem şi să plângem cu amar.

La clădirea unei noui Biserici, în Tară, întotdeauna, la temelie, o piatră din fosta clădire îşi avea loc de cinste, ca o înnodare cu firul tuturor evenimentelor, bune sau mai puţin bune întâmplate între cele patru ziduri ale ei, ca o logodire a Prezentului cu Trecutul, temelie solidă, bazată pe trecut, întărită de prezent, gata să înfrunte cu tărie viitorul.

Nici o floare, plantă sau pom nu prinde rădăcini în glie străină, dacă n'a fost transplantată cu cel puţin o mână de pământ din vechiu-i locaş.

Mâna aceasta de pământ, piatra aceea din capul unghiului, pe care, spune, Mântuitorul, "nici porţile Iadului nu o vor sfărâma", legătura cu trecutul ca o ancorare puternică în prezent şi o chezăşie de propăşire în viitor, pe aceste meleaguri străine, e DRAGOSTEA pe care o avem sădită în inimile noastre pentru PATRIA MAMA, pentru Tara Veche, glia Străbună, ţintirimurile în care zac Moşii şi Strămoşii noştri, tot tezaurul obiceiurilor, tradiţiilor, basmelor, doinelor noastre.-

LIMBA MATERNA, CREDINTA STRABUNA, datinele strămoşeşti, iată tot atâtea făclii pe care noi, cei plecaţi din Tara de departe, avem o sacră datorie să le păstrăm veşnic aprinse.

Că nu-i cinste mai mare, mândrie mai îndreptăţită şi prinos mai curat adus Celui ce ne-a dăruit aceste comori, decât aceea de a te simţi totdeauna Român, indiferent al cărei Tări te socoţi cetăţean, de a fi în mijlocul locuitorilor Patriei tale adoptive, un adevărat AMBASADOR şi trimis al ţărei de baştină pe care s'o onorezi prin purtarea ta, s'o cinsteşti cu câtă dragoste eşti capabil s'o înconjori în faţa celor ce n'o cunosc, sau o cunosc rău, s'o stimezi, atrăgând stima străinului mai întâiu asupra ta care porţi numele de Român şi printr'aceasta asupra ei, s'o iubeşti preţuindu-i comorile şi câştigându-i pretutindeni şi în fiecare zi noui prieteni. Prietenii aceştia, ai ţărei noastre de origine, ne pot fi prin interesul ce ne poartă, de un real şi preţios ajutor.

LIMBA MATERNA e floarea de crin ce dă distincţie uniformei noastre de Ambasador ai Patriei Mame.

E una din sfintele mele datorii ca PREOT MISIONAR, să lupt pentru menţinerea în viaţă a acestei minunate flori din grădina lui Dumnezeu, s'o îngrijesc cu dragoste, s'o ud cu lacrimile dorului de Tară şi roua recunoştinţei pentru alinarea ce ne-o aduce ea, departe de cei dragi ai noştri prin comuniunea sufletească mijlocită de ea cu fraţii de acelaş sânge din Diaspora, s'o plivesc de buruiana cuvintelor străine, s'o sădesc şi răsădesc în inimile şi sufletele fiilor pierduţi sau aproape pierduţi din afara hotarelor Tărei, să mă rog lui Dumnezeu şi să învăţ şi pe alţii să se roage în graiul fermecat şi plin de mireasmă al Bunilor şi Străbunilor noştri.

Ne e ruşine de LIMBA, de Obiceiurile, de Portul, de Datinele, de Cântecele Neamului nostru, în loc să le păstrăm cu sfinţenie şi legitimă gelozie şi mândrie naţională.-

Priviţi şi luaţi exemplu viu dela OVREI, cel mai naţionalist, mai şovinist, mai tradiţionalist, mai exclusivist dintre Neamurile lumii.

Popor ales de Dumnezeu, a născut din coapsa lui: proorocii şi Sfinţii Vechiului Testament; ne-a dat pe Dumnezeu Fiul ca om din Fecioara Maria; a trimis în lume să predice Evanghelia la Neamuri pe fiii săi Apostolii şi urmaşii lor ovrei, a dăruit lumii istoria lor naţională, în chip de BIBLIE.

Ce Neam, pe lume, poate fi mai mândru de trecutul şi comorile dăruite lumii de-alungul a mii de ani de existenţă ca Popor, decât acela al Fiilor lui ISRAEL?

./.

Si fiţi siguri, iubiţi Prezenţi, că această mândrie e ancorată cu o exagerată auto-îndreptăţire, în inimile lor.

Totuşi, dispreţul lor pentru "GOI", pentru Neamuri, nu i-a oprit să înveţe graiurile ţărilor unde s'au născut pe întreaga planetă.-

Împrăştiaţi în cele patru vânturi de soarta hărăzită lor de DUMNEZEU, au format şi formează, totuşi, cea mai compactă, mai unitară, mai formidabilă-în puterea ei, familie din lume: comunitatea iudaică.

Religia, limba şi datinele lor i-a salvat şi-i salvează dela asimilare, păstrându-i ca Neam aparte.

Strânşi uniţi în jurul Locaşurilor lor de Închinăciune, cu un respect profund şi dragoste neţărmurită faţă de Sefii lor Spirituali RABINII, adică PREOTII lor, sunt un exemplu viu pentru toată CRESTNATATEA, de cum un Neam ştie şi vrea să servească pe Dumnezeu şi să-şi făurească un destin demn de năzuinţile lui, căci: "Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă în traistă", e valabil şi pentru ei şi-l ştiu şi-l practică de mult Ovreii.

Fericirea e cucerită cu lacrimi şi trudă multă.

Si nici un Neam pe lume n'a suferit mai mult, mai amar decât cel ovreesc. Pentru toate aceste suferinţe pricinuite de popoarele streine, pentru toată această mandrie legitimă de popor vechiu, de Patriarh al Religiilor, s'a mărginit el să urmeze cerinţele instinctului de conservare ca individ sau Neam-argumentul ieftin folosit de mulţi dintre noi-, şi să-şi renege origina, trecutul şi limba?

Ferit-a Sfântul!

Puiul de Ovrei ştie idiş, cunoaşte temeinic ebraica şi vorbeşte toate limbile ţărilor în care s'a născut, îşi câştigă existenţa sau al cărei cetăţean este.

Dar e înainte de toate OVREU, sută la sută şi cu ceva peste sută.

Nu se ruşinează de CREDINTA, de LIMBA şi de OBICEIURILE lui.

Le păstrează cu sfinţenie şi prin ele, deveniţi puternici, stăpânesc astăzi lumea.

Dacă Ovreiul nu se ruşinează de trecutul lui, ci dimpotrivă face din el un Steag pe care jură şi pentru care moare apărându-l, cu atât mai vârtos noi Creştinii şi mai ales noi ROMANII Ortodoxi, singurul Popor născut creştin pe lume, avem datoria sacră să-i imităm şi întrecem chiar, fiindcă ne pretindem a fi ortodocşi, adică dreptcredincioşi.

Cine-şi leapădă limba, leapădă cel mai de seamă dar, după cel al vieţii, dat lui în pruncie de Mama.

In darul acesta, ca într'o candelă sfântă, Măicuţa a turnat untul de lemn al CREDINTEI, mireasma Datinelor şi Obiceiurilor Strămoşeşti şi a aprins'o cu falacăra DRAGOSTEI de TARA.

S'o păstrăm veşnic aprinsă ca un prinos adus jertfelor şi suferinţelor Mamelor noastre, ca o vie aducere aminte de Tara de departe, ca o eternă mulţumită către Soartă că ne-am născut Români, ca o pururea Rugă către DUMNEZEU să ne menţină ca atare.

Cu aceasta, iubiţi Prezenţi, mulţumesc tuturor celor veniţi de departe şi de apropae să onoraţi cea mai însemnată clipă din viaţa mea: intrarea în Cler.

Fiţi siguri că voiu încerca prin ajutorul lui Dumnezeu să-mi fac datoria, iar juruinţa făcută cândva de: a mă rupe din bucuriile pământeşti şi pentru învierea Neamului meu, în orice clipă, să stau gata de moarte", departe de a fi fanfaronadă sau mania unui fanatic, pusă în slujba Bisericei Strămoşeşti, îmi va ajuta în Apostolat.

Dee Domnul tuturor celor prezenţi ca şi mie, ajutor şi mângâiere, ori de câte ori truda vieţii şi necazurile ne vor încerca sau duce în ispită ca să uităm datoriile de Creştini şi de Români.

Să-L rugăm, să nu ne pedepsească după păcatele noastre, ci în marea mila Lui, să plece urcehea şi să audă gemetele din Tară, să usuce lacrimile văduvelor, orfanilor şi rudelor noastre de departe, să pună sfârşit grabnic suferinţelor unui Neam, care a fost răstignit pentru a nu ştiu câtea oară în cursul istoriei sale, să asculte şi rugile noastre ale PRIBEGILOR, învrednicindu-ne să ne unim cu cei dragi ai noştri şi în pace să-I preamărim numele.

DUMNEZEU să ne ajute la toţi!

C O Z I L E D E T O P O R

"Păziţi-vă de prooroci mincinoşi. Ei vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt lupi răpitori. Îi veţi cunoaşte după roadele lor"

MATEI VII-15-16.

Cozile de topor din America ai Călăilor Neamului nostru instalaţi de RUSI la Bucureşti, cu ocazia sfinţirii mele întru Preot, au lansat pe socoteala mea diferite zvonuri şi calomnii, unele mai deochiate decât altele, toate având izvorul în imaginaţia fertilă a Părintelui Glicherie MORARU. Sfinţia Sa mi-a trimis apoi, următoarea scrisoare, folosind, după cum veţi vedea, destul de nedibaciu şi arma momelii şi pe aceea a intimidării.

Public atât scrisoarea Sfinţiei Sale, cât şi răspunsul ce i-am trimis, fiindcă în public am şi fost calomniat. Las cetitorii să judece între noi doi.

Detroit, Michigan, 28 Aprilie 1958.

Domnule Tănase,

A trecut atâta vreme de când între noi n-a mai existat nici o legătură, nici directă şi nici prin corespondenţă, după cum era odată.

Motivul că-ţi scriu de data aceasta este destul de logic, deoarece am înţeles că vrei să te preoţeşti, dar nu pe calea legală şi canonică, ci te laşi sedus de rătăcirea cea de a 2-a, care este tot aşa de rea ca şi cea dintâi a lui Trifa. Or d-ta preţuieşti politica mai mult decât rânduiala Bisericii Ortodoxe, ceeace eu n-aş crede-o, după cum te-am cunoscut odată, când ai mărturisit: "Că dacă mă fac preot, numai la P.S.Andrei am să viu ca să fiu hirotonit."

Domnule Tănase: Inainte de-a face un asemenea pas, caută şi te cugetă ce faci, să nu-ţi pară rău pe urmă. Ionescu pentru Biserica Neamului nostru nu-i Episcop, după cum nici Trifa nu-i Episcop adevărat. Românii Ortodoxi de peste hotare au numai un singur Episcop adevărat după Legea noastră. Iar acela nu-i altul decât P.S.Andrei, după cum bine ştii acest lucru. Deci dacă vrei să te faci preot, vino şi te fă acolo unde trebue să faci acest pas şi nu-ţi bate joc şi d-ta de religia strămoşilor noştri, după cum şi-au mai bătut joc şi alţii, al căror sfat văd că vrei să-l urmezi.

Aşa am înţeles că Trifa a refuzat să te facă preot, pe motiv c-ai fi fost părtaş la moartea lui Iorga. E drept acest lucru? Dacă da, atunci cutremură-te şi nu te apropia de preoţie, căci e foc care te arde, dacă ai vărsat sânge. Iar dacă nu-i drept, atunci, întoarce-te la calea cea adevărată şi te fă preot ortodox român adevărat şi nu eretic, căci Ionescu nu-i decât un fel de sectant, care nu ţine de nici o rânduială. Mitropolitul Visarion l-a delăturat şi l-a declarat de eretic şi răsvrătit. Aşa ne-a scris nouă.

In Canada nu există nici o Episcopie Ortodoxă Română şi nici alt Episcop, care să fie peste P.S.Andrei Moldovanu. Iar dacă un politician ca Paul Martin, care a scos un Charter de la Ottawa pentru o aşa zisă episcopie românească în Canada, e tot aşa de valabilă acea episcopie ca şi banii falşi făcuţi de pungaşi, când sunt descoperiţi, sunt confiscaţi.

Ionescu nu are nici o parohie cu el, decât numai câţiva preoţi care fac politică pătimaşă, fără să-şi dea seama că ei lovesc în Biserica Neamului nostru prin atitudinea lor răsvrătită. D-ta n-o să ajungi preot în nici o parohie dacă te sfinţeşte Ionescu. Aşa să ştii, bagă de seamă ce faci.

P.S.Andrei are parohii vacante şi poate să te plaseze imediat. Iar după doi ani de stagiu în Canada, te poate trece aici în America, unde avem parohii foarte bune şi cu timpul le poţi ocupa, mai ales d-ta care ştii ceva.

Nu sări în baltă, că te înneci. Eu te-am crezut un băiat mai deştept decât atât de a te lăsa sedus să sari în aşa mocirlă. Intreabă pe Mitropolitul Visarion, dacă d-ta

./.

faci bine ce faci, dacă nu mă crezi pe mine. Intreabă şi pe Arhiepiscopul Michael al Grecilor sau pe al Sirienilor şi vei afla că d-ta faci un lucru foarte greşit, ca să te sfinţeşti de un om care nu-i episcop adevărat, nu are eparhie canonică, nu are jurisdicţie canonică şi legală, n'a fost sfinţit canonic, ci numai prin fraudă şi minciună, fără să fi fost ales de un Sf.Sinod îndreptăţit s-o facă, nu de nişte tâlhari mincinoşi, care pentru o sută de dolari a lui Teofilică, au putut vinde şi pe mumă-sa fiecare din ei.

Dacă vrei, vino până la Detroit să stăm de vorbă împreună cu P.S.Andrei, să te convingi de adevăr. Iar dacă vrei să te faci preot, desigur că mai multe avantaje ai dacă te faci legal, decât aşa după cum încerci.

De tot binele voitor,

Prot.G.Moraru.

Iată răspunsul meu:

Toronto, 10 Mai 1958.

Cucernice Părinte Moraru,

Trimiţându-vă o invitaţie la hirotonia mea întru PREOT, vreau prin aceasta, să vă arăt că ameninţările Sfinţiei Tale, mă întăresc şi mai mult în hotărârea mea de a primi Haru Preoţiei prin mâinile Vlădicei Teofil.

Am învăţat de copil că: laudele şi ameninţările, sau vice-versa, urmând una după alta, au un singur ţel: intimidarea şi mai apoi aservirea.

Si eu sunt plămădit din alt aluat decât din cele cunoscute de Sfinţiile Voastre.

Aveţi de-aface cu un om care are curajul opiniilor sale şi care nu caută la faţa oamenilor, ci încearcă să descifreze în inimile lor adevărul. Si în inimele Sfinţiilor Voastre nu-şi are locaş adevărul.... Vă spun acest lucru, ca să vă scutesc de osteneala altor încercări.

Stie Unul Dumnezeu cu câtă durere asist de ani de zile la prăpădul din Biserica românească din Diaspora şi numai lipsa - până la ridicarea în treapta de Arhiereu a Arhimandritului Teofil Ionescu, în curând Episcopul meu Consacrator, - a unui Ierarh canonic, m'a făcut să ezit, oridecâteori inima m'a împins, sau am fost sfătuit să intru în Cler.

Am crezut că P.S.Sa Andrei ar fi putut fi acel Arhiereu canonic, dacă ar fi înţeles să serveasca pe Dumnezeu şi nu la adăpostul Altarului să facă jocul slugilor Satanei.

Am nădăjduit că odată sfinţit, Vlădica va păstra legătura canonică cu Biserica Mamă, dar nu se va face, conştient sau inconştient, unelata Comunismului ucigător de suflete.

Am crezut, am sperat, dar m'am înşelat.

Fiindcă una este să ţii legătura canonică cu Biserica Mamă şi alta este să te pui în serviciul Cutropitorului Neamului nostru şi al Slugilor sale dela Bucureşti.-

Un Preot, astăzi trebue să fie un luptător anti-comunist, pe linia înnaintată a frontului.

Insăşi misiunea lui de Ostaş al lui Hristos îi cere acest lucru. Ii cere să-şi pună mintea, sufletul, existenţa, în serviciul luptei contra vrăşmaşului lui Iisus.

"Nu poţi fi slugă la doi Domni", spune Mântuitorul.

Nu poţi servi cozile de topor din Ţară şi Diaspora, ce slujesc Comunismul, Întruchipătorul de azi al Antichristului, recte al Diavolului şi să slujeşti şi Sfânta Liturghie, jertfa cea fără de sânge a Fiului lui Dumnezeu.-

"Cine nu e cu mine, e împotriva Mea", spune Iisus Hristos, cum prea bine ştie şi Sfinţia Ta.

Am ajuns să trăim apocaliptica tragedie, când Slujitorii Altarului, inconştienţi sau cu vădită rea credinţă, cum e cazul Sfinţiei Tale, se fac unealta Satanei, fără cea mai mică grijă, că prin acţiunile lor, îşi tae craca de sub propriile picioare.

O biruinţă a comunismului, înseamnă distrugerea Creştinismului şi în holocaustul ce va urma, primele victime ale Molohului Sovietic, vor fi Preoţii, fie că aceştia au

./.

luptat-cum era de datoria lor,până în ultima clipă,pe meterezele Bisericei,fie că au fost Iude ce au vândut,pentru a nu ştiu câtea oară,pe Dumnezeu,pentru arginţi sunători.

Să nu creadă,Sfinţia Ta,că vei găsi gaură de şarpe unde să te ascunzi,în cazul unei victorii bolşevice!...

Răsplata Iudei a fost totdeauna ştreangul,dela prima trădare în lume şi până în ziua de astăzi.

Cercetează,Sfinţia Ta,istoria revoluţiei comuniste în Rusia şi celelalte ţări victime Antichristului:primii ucişi au fost Preoţii. Buni şi răi,întruchipători ai lui Simon Petru,sau imitatori ai Iudei Iscariotul,-de-avalma,toţi au fost înghiţiţi de furia roşie.

Deaceea,Cinstite Părinte,n'am apelat la Prea Sfinţia Sa Andrei Moldovanul să mă hirotonisească întru Preot,deşi este Arhiereu şi în măsură să o facă.

Cu ani în urmă,în convorbirile avute,totdeauna v'am rugat: încetaţi,Părinte Moraru,circul din Biserică.Opriţi campania de denigrare contra P.S.Valerian.Lăsaţi-l să arate ce poate,arătaţi şi Sfinţiile Voastre de ce sunteţi capabili pe teren misionar. Lăsaţi Credincioşii să judece după roadele activităţii Slujitorilor Bisericii,unde este adevărul şi deci,Harul lui Dumnezeu şi ei vor veni nechemaţi acolo.

Prin foaia"CREDINTA",al cărui nume îl batjocoriţi prin conţinutul fiecărui număr nou apărut,ca o permanentă luare în deşert a Duhului Sfânt,otrăviţi suflete nevinovate şi împoingeţi pe calea pierzării,oi cuvântătoare ce ar trebui ţinute şi îngrijite în Staulul Domnului,Biserica.-

Dintre toate păcatele,cele împotriva Duhului Sfânt,nu vor fi iertate niciodată. Si aceasta o faceţi Sfinţiile Voastre,Slujitorii lui Dumnezeu!...

Cum vreţi,aşa dară,să întoarceţi pe calea cea bună,oile pierdute ale Neamului nostru?

Privitor la scornitura cu moartea lui Iorga,pusă în scrisoare ca să mă intimidaţi sau să opriţi o eventuală a ei publicare în"TROITA",aflaţi,Părinte Moraru,spre liniştea sufletească a Cucerniciei Tale şi a celor ce v'au şoptit-o la ureche,-dacă nu cumva e inventată de Sfinţia Ta,cum sunt de altfel convins,-că pe timpul acela,eu eram militar,pe zonă,la sute de chilometri depărtare de teatrul tragediei.

"Cine scoate sabia,de sabie va muri",spune Mântuitorul Hristos şi eu întotdeauna am condamnat uciderea,indiferent mobilul ei,mai ales asasinatul politic,cea mai de neiertat dintre călcările poruncei a şasea a Decalogului:"să nu ucizi"!

N'am apelat,pentru hirotonisire,la P.S.Sa VALERIAN,cum n'am apelat nici la P.S.Sa ANDREI.

Eu mă fac PREOT MISIONAR,de care lumea românească din Pribegie are nevoie.

Eu nu sunt "omul"nimănui.

Nici al lui Andrei Moldovanu,nici al lui Trifa şi nici al lui Teofil Ionescu.Cum urmaşii lui Hristos,în timpurile primare ale Creştinismului,nu erau nici ai lui Petru,nici ai lui Pavel şi nici ai nimănui dintre Propoveduitorii Evangheliei.Erau oamenii lui Hristos,căruia se dăruiau prin primirea Harului Ceresc. E un păcat această dăruire de sine şi lealitate numai faţă de Tatăl Ceresc?

Prin Preoţie,încerc să slujesc lui Dumnezeu şi Neamului meu românesc.

Că prin această hirotonisire îmi este oprit accesul la Parohiile,sărace sau bogate,dintr'o Episcopie sau alta?...Am umblat eu după vreuna?

Innainte de a condamna,lăsaţi-mă să arăt,întâiu,ce pot face pe teren ortodox şi românesc.

"Cine este fără de păcat,să ia piatra şi să arunce",a spus Mântuitorul.

De ce nu-I urmaţi poruncile?

De ce am apelat la Vlădica TEOFIL,să mă hirotonisească,am de dat socoteală NUMAI lui Dumnezeu.

Aşa mi-a spus inimea mea şi sufletul meu este împăcat cu această hotărâre.

Puteam să apelez la un Ierarh strein,ne mai dând apă la moară uneia sau alteia din tarabele ce scot la mezat Biserica lui Hristos.Prefer,însă,oprobiul oricui,

./.

faptului că Harul lui Dumnezeu se va coborâ asupra capului meu prin mâinile Arhiereului TEOFIL, Ierarh român,canonic şi anti-comunist,aşa cum vremile apocaliptice prezente îmi cer să o fac. Dumnezeu care vede şi judecă toate Îşi va da sentinţa.Si numai aceea are valoare pentru mine.

Din câte am învăţat la Seminar şi Teologie,nici un impediment fizic,moral sau canoic nu-mi opreşte intrarea în Cler.

Dacă sunt vas ales,demn de primirea Harului Sfânt,nu ştiu.Numai Tatăl Ceresc o ştie.Umil,cu inimă înfrântă şi smerită,îndrăsnesc acum,în ceasul al unsprezecelea să intru lucrător în Via Domnului.

Târziu,încerc să-mi fac datoria faţă de Altarul românesc şi semenii mei din Diaspora. Potrivit poruncii lui Hristos"iau Crucea şi-I urmez".-

Dacă Cucerniciile Voastre şi P.S.Sa Andrei mă socotiţi nevrednic de haina Preoţiei,plecând genuchile noastre,să ne rugăm lui Dumnezeu să mă facă vrednic,potrivit zicalei,că"Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului".Iar dacă pasul făcut îmi va fi mie spre pierzania sufletului şi vătămarea Credinţei,rugaţi-L,ca printr'un semn,în marea Sa înţelepciune,să mă oprească de la primirea Harului Sfânt.-

După hirotonire,în vară,voiu veni să vă văd.Nu să cer parohii şi nici favoruri.Nu să mă hărţuiesc,ci cu ramura de măslin.Aşa cum voiu face şi cu P.S.Sa VALERIAN.

Să găsim o cale să se termine batjocura din Biserică.

Să căutăm un mijloc să strângem la un loc şi nu să risipim turma încredinţată nouă spre păstorire.

Să găsim o modalitate de împăciuire şi nu de vrajbă în sânul comunităţilor româneşti din America şi Canada.-

Să ne spunem deschis,sine ira,dezinteresat,ce credem noi că se poate face pentru o normalizare a situaţiei din Biserica de peste hotare.

Nu-mi fac iluzii.

Sunt ţeluri greu de ajuns.Dar demne de încercare.

Până atunci,repet,sfatul meu de odinioară: încetaţi polemica scrisă sau vorbită contra unuia sau altuia dintre Ierarhii rivali. O înţelegere cere discuţii în atmosferă şalmă şi fără vrăjmăşie. Hotărârrile bune şi durabile se iau la rece.Creaţi acest climat până ne întâlnim şi rugaţi-vă lui Dumnezeu să ne ajute la fiecare,pe calea dictată de inima şi sufletul fiecăruia.

In ceeace priveşte acuzaţiile că am făcut politică legionară.

De trecutul meu legionar nu mi-e ruşine.

A fost închinat Legei Străbune şi gliei strămoşeşti,cutropite ca şi astăzi de streini de neam şi de Lege.

A fost pus în slujba luptei de eliberare a unui Neam încătuşat şi chinuit de eternele Iude şi Cozi de topor.

A te dărui unei cauze drepte,a lupta,a suferi,a frânge pâinea închisorilor şi lagărelor de concentrare pentru ea,a te lega sufleteşte cu fraţii de suferinţă,e a pune în practică legi,pe care nici un alt cod de onoare lumesc nu a reuşit,încă,să-le înfigă adânc în inimile şi sufletele româneşti.

Să fii disciplinat,să vorbeşti atunci când trebue şi ce trebue,să fii punctual,să-ţi ajuţi semenul căzut în nenorocire,să trăeşti în sărăcie,să fii pătruns până acolo de simţul dreptăţei,încât mai bine să cazi pe drumul onoarei decât să învingi printr'o mişelie,să-ţi pui în cumpănă viaţa pentru a-ţi salva Neamul,Credinţa străbună şi deci sufletul,sunt tot atâtea principii care îşi au izvorul în Sfintele Scripturi.

Că au fost abuzuri,nedreptăţi,călcări ale legilor impuse de Creatorul Legiunei: nimeni nu le condamnă mai aspru decât îngişi Legionarii.

In orice oştire se întâmplă încălcări de lege şi autorii lor se descalifică drept membrii ai ei.Nimeni nu a cutezat,însă,să generalizeze păcatele individuale asupra oastei întregi.

Biserica a avut multe capre râioase în mijlocul oilor Ei;mulţi Preoţi şi Ierarhi nu pun în practică ceeace predică ,de unde şi de prestigiu pierzătoarea vorbă: "să nu faci ce face Popa,ci ce zice Popa".Pentru acest fapt,sunt arse Bisericile şi dărâmate Crucile şi Troiţele? Până la Comunişti,nici un Pământean cu frica lui Dumnezeu n'a

./.

îndrăsnit să facă acest lucru.

Mişcarea Legionară are o doctrină creată de un om şi are membri,omanei,supuşi greşelii,ca orice Club,Lojă sau Grupare Politică,democrată sau cu nu importă ce tendinţe politice.Actele individuale nu pot atrage oprobiul public asupra totalităţei membrilor ei.- E logic şi numai cei de rea credinţă şi maeştrii minciunei,bolşevicii,fac din ilogic virtute şi dogmă.-

Aliaţii Sfinţiei Tale,Ovreii,în lupta pentru întemeierea Statului Israel, din cauza Mişcărei lor naţionaliste:IRGUN ZWEI LEUMI,un fel de Gardă de Fier iudaică,au fost atacaţi de adversarii tinerei ţări,ca autori de asasinate(Contele Bernadotte),terorism,nenumărate crime contra umanităţei(milioane de Arabi trataţi de ei,cum odinioară i-a tratat pe Ovrei Hitler).

In Rusia şi Tările comuniste,mulţi corelegionari de-ai corespondenţilor"CREDINTEI",au funcţii importante,mai ales în Poliţie,în regimurile scelerate respective şi au mâinile pline de sânge creştin până la coate.

A încercat cineva vreodată să acuze întreaga ovreime de păcatele şi crimele individuale comise de aceşti Ovrei?

De ce,deci,a fi fost cândva membru al Gărzii de Fier,e sinonim cu:criminal, băutor de sânge,terorist,etc.,cum trataţi Sfinţiile Voastre pe Legionari în "CREDINTA".

Aveţi legături cu Tara şi toate facilităţile puse la dispoziţie de Aparatul Administrativ al Regimului comunist de acolo; sunteţi în relaţii- pe de altă parte - şi cu F.B.I. după câte ştiţi că ştiu. Vă fac o propunere:

Publicaţi în "TROITA",tot ce ştiţi rău despre Legionari:fapte ,nu minciuni sau presupuneri,ci DOCUMENTE,în cap cu mine.

In acelaş timp,daţi-mi mie voie să public în"CREDINTA",tot ce ştiu eu în legătură cu comunismul în America şi Diasporaua Românească,în cap cu Sfinţia Ta,tot fapte, nu minciuni sau presupuneri,ci DOCUMENTE.

Astfel vom da ocazie tuturor Românilor să înveţe să deosebească adevărul de minciună şi bănuiala de siguranţă. Si va fi şi un exemplu de bună credinţă pentru mine şi Sfinţia Ta,faţă de cetitorii ambelor publicaţii.

Aştept primele articole pentru"TROITA",în sensul ofertei de mai sus.

Materialul meu,pentru"CREDINTA",e de mult gata de publicat.

Si cu aceasta,Cinstite Părinte Moraru,sper că am răspuns la toate punctele din scrisoarea Cucerniciei Tale,datată 28 Aprilie 1958.

In nădejdea că cele spuse de mine vor fi cântărite la justa lor valoare, încheiu,rămânând al Cucerniciei Tale,

de tot binele voitor.

Neculai Tudor TANASE.

MULŢUMIM

pe această cale Prietenilor şi Cunoscuţilor,de departe şi de aproape,pentru telegramele,scrisorile sau telefoan. primite cu ocazia hirotonirii mele întru PREOT.Gestul acesta frăţesc îmi dă curaj şi îmi impune o linie de conduită care nu va deziluziona,nădăjduesc,pe cei ce şi-au pus atâtea speranţe în mine.Cu ajutorul lui Dumnezeu şi colaborarea celor binevoitori se pot realiza multe. Să încercăm această realizare întru binele Bisericii şi Neamului nostru.

Preot Neculai Tudor TANASE.

"TROITA"

pusă în slujba Misionarismului Ortodox şi Românesc,condusă acum de un SLUJITOR al ALTARULUI,va sta la îndemâna oricărui Frate Român ce va vrea să găsească în ea : o Rugă,un îndemn,o dojană la timp,o mângâiere,o vorbă bună,un sfat,o mereu aducere aminte în Pribegie că suntem ROMANI,că suntem PRIBEGI şi că stând cu mâinile în sân nu vom ajuta nici eliberarea mai timpurie a fraţilor noştri de sub jugul bolşevic şi nici nu vom merita să privim în faţă aceiaşi Fraţi salvaţi dela moartea fizică şi sufletească fără ca noi să mişcăm un deget.
Cine are urechi de auzit să audă!